

Het juiste wachtwoord is van Levensbelang!

Jongelui,

't Was midden in de nacht, in het voorjaar van 1984.

Ik zat op de rand van een veldbed, midden in een groep officieren en onderofficieren, in een houten barak op de hei.

Een jonge kaptein zat met de tranen in zijn ogen te vertellen.

Hij was net wakker geschrokken van geweervuur en helemaal in paniek overeind gevlogen uit zijn bed.

Hij was zijn geweer, helm en gasmasker kwijt!

Maar dat hadden we helemaal niet bij ons en het lawaai was nep, we zaten in een oefening.

Toen vertelde hij over zijn tijd in Libanon als VN militair. Hij gaf leiding aan een sterk peloton wat gelegerd was in een wadi.

"Als ik dan 's nachts in het aardedonker de woestijn inging op patrouille, dan wist ik wat ik achterliet.

Geweren, mortieren, mitrailleurs.

Maar als ik dan terugkwam, wist ik het ook. Ik was doodsbang dat ik het verkeerde wachtwoord zou zeggen.

Dan zou er niks van me overblijven....

Hij had er een trauma van!

Het juiste wachtwoord is van levensbelang!

Op de uitnodiging die jullie hebben gekregen zag je een ook wachtwoord, een soort code: Jehova Tsidkenu.

Wat is dat dan?

Daar wil ik het met jullie over hebben.

Het is de titel van de Engelse versie van het lied wat we net gezongen hebben. Een lied geschreven door de Schotse predikant Robert Murray McCheyne.

In de Nederlandse vertaling staat erboven: het Wachtwoord der hervormers. Wat is dat wachtwoord dan?

En wie was Robert Murray McCheyne?

Robert werd geboren als jongste kind op 21 mei 1813 in een gegoede familie in Schotland. Hij was een slim ventje.

Toen hij bijvoorbeeld eens ziek was op vierjarige leeftijd en moest aansterken, ging hij het Griekse alfabet leren.

Hij had een hekel aan oneerlijkheid en nam het op voor de zwakkere.

Je zou zeggen een modelkind!

We zongen net in het eerste couplet:

Eens was ik een **vreemdeling** voor God en mijn hart,

Ik kende geen schuld en gevoelde geen smart.

Ik vroeg niet mijn ziele, doorziet gij uw lot

Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God?

Hoe kan dat nou?

Hij leefde toch zo netjes?

En toch een vreemdeling van God die zijn eigen hart niet eens kent.

Ging hij dan nooit naar de kerk?

Ja hoor, en hij werd ook christelijk opgevoed.
In zijn hoofd wist hij precies hoe het hoorde, maar in zijn hart was hij er een vreemdeling
een onbekende van.

Hij vroeg nooit: Ziel, zie je nu hoe je er aan toe bent, kijk eens in de spiegel? Hoe kun je nou
rechtvaardig verschijnen voor God? Trouwens wat is dat rechtvaardig?

Regelmatig lenen leerlingen geld van elkaar voor een koek of een broodje....
Als je dit doet, dan heb je schuld, schuld bij een ander.
Het komt wel eens voor dat de schuld oploopt en zelfs niet wordt terugbetaald. Een enkele
keer wordt de mentor erbij gehaald of de teamleider.
Nu Robert had wel geleerd dat wij door onze zonde schuld hebben bij God.
En dat er eeuwige straf volgt als er niet voor die schuld betaald wordt.
Er is maar een betaalmiddel: Het bloed van de Heere Jezus.
Maar hij vroeg zich nooit af of zijn schuld nu ook betaald was, hij had het gevoel dat hij
helemaal geen schuld had.
Hij noemt zich juist rijk!

Als je op het Calvijn zit, neem je elke dag je Bijbeltje mee naar school.
Dat Bijbeltje gaat ook open, bij de dagopening, na het eten, bij de godsdienstles en soms
nog wel vaker.
Nu noemt McCheyne in het tweede couplet de Bijbel de heilige blaas.
Bladen, bladzijden.
De Bijbel is het Woord van God, als je dus in de Bijbel leest, praat de Heere tegen je, dan
begrijp je ook wel dat je dan eerbiedig moet zijn.
McCheyne leest wel in zijn Bijbel van de Heere Jezus en van het kruis, maar hij voelt zich
rijk, geen schuld, geen Heere nodig.

Hee, nog wat, herken jij dit??? Als er met Pasen op school wordt verteld over het zware
lijden van de Heere Jezus.
Dan zie je het voor je.
De rillingen lopen over je rug, wat erg!
Je krijgt als het ware de tranen in je ogen.
Hebben ze dat allemaal gedaan bij die onschuldige Jezus? Geslagen, gespuugd,
gescholden, geseseld....
Bij de Zoon van God? Aan het kruis geslagen?
Ja zegt McCheyne in het derde couplet, maar ondertussen had ik niet door dat *ik zelf* Zijn
kroon had gevlochten, Zijn beker gevuld.
Ik huilde er wel om, maar net als de dochters van Jeruzalem.
Die stonden langs de kruisweg en hadden medelijden, maar de Heer bestrafte ze.

Zo groeit deze knappe student op.
Hij studeert letterkunde.
Hij geniet van het studentenleven, maar ook van zijn prestaties, hij doet het goed op de
universiteit.
Hij kan prachtig voordragen.
Hij kan ook mooi tekenen. Als hij, en dat is in die tijd heel primitief, gaat kamperen in de
heuvels met zijn broers en vrienden maakt hij prachtige schetsen.
Hij leidt een onbezorgd leventje.
Dan gebeurt er iets aangrijpends.... In 1831 sterft zijn 9 jaar oudere broer David.
David is dan nog maar 27 en Robert is 18.
Ze hebben samen veel gespeeld, gekampeerd, maar ook gepraat.

David heeft een nieuw hart. Hij is een kind van de Heere.
Robert schrikt op.... Misschien herken je het wel. Plotseling sterft er iemand die je goed kent.

Het komt dichtbij.

Je kan de beelden niet meer kwijtraken.

Je bent ontroostbaar!

Maar er gebeurt nog meer.

De Heilige geest gaat in zijn hart werken.

Zooo, hoor ik je zeggen, dat is mooi voor Robert. Dan komt het nu goed met hem. Maar hij schrijft:

Maar toen mij Gods Geest aan mij zelf had ontdekt

Toen werd in mijn ziele *de vreze* gewekt

Toen voeld' ik wat eisen Gods heiligheid deed

Daar werd al mijn deugd een wegwerpelijk kleed.

Ondanks dat hij zo een voorbeeldige jongen is, ziet hij plotseling hoe het er voor staat.
Zijn broer naar de hemel.... En hij? En jij? En ik?

In het Engels staat er in de laatste twee zinnen van dit vers:

No refuge, no safety in self could I see,
Jehovah Tsidkenu my Saviour must be!

Hij zag geen redding meer, geen schuilplaats, er blijft maar één redder, één schuilplaats over: Jehova Tsidkenu, de Heere Jezus!

Niet meer ik ben rijk... maar ik heb schuld en alleen Jehova Tsidkenu, de Heere Jezus kan voor mij betalen.

De Heere mijn gerechtigheid.

En al die rijkdom van mezelf... afgedankt als een smerig kleed wat je weg moet gooien.

Daar kun je je zonden niet meer mee bedekken.

Het grijpt hem aan. Hij stapt over naar de studie theologie. Hij wil predikant worden.

Net als David.

Hij gaat op de vlucht voor de zonde....

De Heere gaat een nieuwe mens en een nieuw hart in hem scheppen.

De oude mens in hem gaat zachtjes sterven. En de nieuwe mens staat op. Zondag 33.

Misschien hebben jullie het afgelopen zondag wel gehoord in de Kerk uit de catechismus.

Hoe gaat dat dan?

Nou, heb jij een dagboek? Schrijf je wel eens wat op? Bijvoorbeeld op wie je verliefd bent, met wie je ruzie hebt? Iets over je verdriet...

Ik lees een paar stukjes uit het dagboek van McCheyne:

9 maart

Een doorn in mijn vlees. Het doet veel pijn.

10 maart

Ik hoop nooit meer mee te doen met kaarten.

25 maart

Nooit hoop ik op zondagavond meer uit te gaan.

10 april

Niet meegedaan met dansen, spottereien, die moeilijk te verdragen zijn.
Maar ik moet proberen mijn kruis te dragen.

Voel je mee met hem. Hij wil wel het goede doen (de nieuwe mens), maar hij doet het niet (de oude mens). Het is een gevecht voor hem. Een strijd. Hij gaat absoluut verliezen. De zonde is zo mooi en verslavend.

Maar dan hoor ik hem zingen:

Toen vlucht ik tot Jezus. Hij heeft mij gered.
Hij heeft me verlost van het vonnis der wet.
Mijn heil en mijn vreugd en mijn leven werd Hij.
Ik boog m' en geloofde en mijn God sprak me vrij!

Weg schuld, weg zonde. De Heere Jezus, Jehova Tsidkenu spreekt hem vrij! Niet meer bang, maar getroost.

Nu nog een ander stukje uit zijn dagboek:

Denk nog eens terug aan afgelopen jaar.
Het eerste wat je te binnen schiet is Corona.
Ik las in het dagboek van McCheyne een opmerking over een epidemie uit zijn tijd, de cholera.
25 januari 1832
Een mooie dag.
25 nieuwe cholergevallen in Musselbourg.
Hoe kruipt ze nader als een slang.
Wie zal het volgende slachtoffer zijn?
Laat Uw eeuwige liefde-armen ons omvatten, dan zullen we veilig zijn.
Hij is niet meer bang van de dood, hij zingt: nu tart ik de dood, ik daag de dood uit. De dood kan niks meer, al stop zijn aardse leven, hij leeft eeuwig verder! Hoor maar:

Nu ken ik die waarheid, zo diep als gewis
Dat Christus alleen mijn gerechtigheid is. (Jehova Tsidkenu)
Nu tart ik de dood nu verwin ik het graf
Nu neemt mij geen satan de zegekroon af.

En dan sluit McCheyne zijn wachtwoordslied af.
Hij reist getroost verder.
Wat is uw enige troost in leven en sterven?
Dat ik niet mijns, maar mijns getrouwe Zaligmaker Jezus Christus eigen ben.

Het is een woestijnreis voor McCheyne.
Vaak moeilijk, soms een oase.
Maar hij gaat net als de Moorman zijn weg met blijdschap.

McCheyne was predikant Dundee in Schotland.
Hij heeft onder barre omstandigheden zelfs een reis naar Palestina, wij zouden nu zeggen Israël gemaakt.

De Heere heeft hem bekeerd, en ook rijk gezegend, hij heeft velen tot Jezus mogen brengen en zijn preken en Bijbelse dagboeken worden nog steeds gelezen.

Er wordt wel eens gezegd dat een zwaan als hij voelt dat hij gaat sterven nog een laatste lied zingt, de zwanenzang.

Robert Murray McCheyne zingt als laatste lied aan het eind van zijn woestijnreis:

Gestorven voor mij.

Hij is slecht 29 jaar oud geworden, toen stopte de reis. Nee, toen kwam hij al aan op zijn bestemming, zijn eeuwige Vaderhuis.

Wat is jouw wachtwoord?

Je weet het een wachtwoord is persoonlijk, je houdt het voor jezelf en je geeft het niet uit handen.

Een meisje zei eens tegen me dat haar vriend vroeg om haar wachtwoorden. Als je ze niet geeft, hou je niet echt van me en vertrouw je me niet.

Ze gaf ze.

De verkering ging uit en hij blokkeerde al haar sociale media en zette er aanstootgevende foto's op.

Met het wachtwoord der Hervormers, Jehova Tsidkenu kom je nooit beschaamd uit.

Jezus zal je nooit verlaten als je Zijn kind bent.

Met dit wachtwoord kun je het nieuwe schooljaar in. Je kan ermee leven en sterven.

Jehova Tsidkenu de Heere onze gerechtigheid.

Het juiste wachtwoord is van levensbelang!

P.M. Kunst, Sint-Maartensdijk, 21 augustus 2020